

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 850/2023
21.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Срђана Вујиновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К 318/21 од 22.11.2022. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 37/23 од 20.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 21.09.2023. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Срђана Вујиновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К 318/21 од 22.11.2022. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 37/23 од 20.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву К 318/21 од 22.11.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, која казна ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, с тим што не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција и одређено је да ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да окривљени остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име паушала плати износ од 7.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 2.523,82 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Ваљеу Кж1 37/23 од 20.04.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Срђан Вујиновић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и повреде одредаба чланова 451. став 2. и 3. и 460. став 1. ЗКП, те члана „438. став 2. тачка 12) ЗКП“, с тим што из навода захтева произилази да је у том делу захтев поднет због повреде одредбе члана 438. став 2. тачка 11) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се у радњама окривљеног не стичу сва битна обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим. По ставу браниоца, у чињеничном опису предметног кривичног дела, датом у изреци правноснажне пресуде, недостају конститутивни елементи предметног кривичног дела - радња и последица. Ово стога, што у изреци пресуде није наведена радња извршења кривичног дела односно претња нападом на живот и тело тог лица или њему блиског лица, па самим тим, како у изреци није наведена радња извршења, из исте је изостала и последица, као и опис евентуалног осећања угрожености личне сигурности оштећених.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица. Тежи облик дела из става 2. члана 138. Кривичног законика постоји у случају када се дело из става 1. овог члана учини према више лица или ако је дело изазвало узнемиреност грађана или друге тешке последице.

Имајући у виду законски опис бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, по налажењу овог суда, из чињеничног описа кривичног дела датог у изреци правноснажне пресуде и то да је окривљени АА у време и месту ближе описаним у изреци пресуде „...способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, свестан свога дела чије је извршење

хтео, свестан забрањености свога дела, угрозио сигурност више лица, оштећене ББ и оштећеног ВВ..., тако што је ....у улици ..., код Привредног суда, пре главног претреса који је био заказан у Основном суду у Ваљево, када је уочио оштећене...трчећим кораком се упутио ка њима и оштећеној ББ рекао : „Је..ћу ти мајку, обрачунаћу се са тобом, завршићу са тобом, одробијаћу те, убићу те“, а након што му је оштећени ВВ рекао: „Шта ти је, смири се човече?!“, обратио се и њему речима: „Са тобом ћу се посебно обрачунати!“, после чега је ушао у зграду Основног суда у Ваљево и на вратима се поново обратио оштећеној ББ речима: „Одробијаћу те“, да би након тога отишао на заказани главни претрес“, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим и то како објективна, која се односе на радњу извршења – употреба претње да ће се напасти на живот и тело оштећених и последицу тог кривичног дела – угрожавање сигурности оштећених, тако и субјективна обележја, која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног, који обухвата и свест о забрањености дела.

Према чињеничном опису кривичног дела датом у изреци првостепене пресуде, речи којима се окривљени обратио оштећенима прилазећи им трчећим кораком, и речи којима се окривљени поново обратио једној од оштећених на улазу у зграду Основног суда у Ваљево, у контексту целокупног догађаја и понашања окривљеног, представљају озбиљну и конкретну претњу нападом на живот и тело оштећених, подобну да изазове код њих осећај страха за сопствени живот и телесни интегритет. Самим тим, по оцени овог суда, окривљени је радњама извршења описаним у изреци пресуде, које представљају претњу да ће напасти на живот и тело оштећених, угрозио сигурност више лица, под којим појмом се подразумева најмање два лица, чиме је остварена квалификаторна околност неопходна за постојање кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да тиме што у изреци пресуде није експлицитно наведено „претњом да ће се напасти на живот или тело оштећених“ у конкретном случају, код постојећег описа понашања окривљеног, изговорених речи у контексту догађаја, не доводи у питање постојање свих законских обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим.

С обзиром на све напред наведено, неосновани су наводи захтева којима се указује да се у радњама окривљеног не стичу битни елементи кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи повреду одредбе члана „438. став 2. тачка 12) ЗКП“, која одредба није ни прописана овим законом, али из навода захтева којима се указује да је изрека правноснажне пресуде неразумљива произилази да бранилац заправо указује на повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, док преосталим наводима захтева истиче повреду одредаба чланова 451. став 2. и 3. и 460. став 1. ЗКП.

Међутим, како повреде наведених одредаба не представљају законом дозвољене разлоге у смислу члана 485. став 4. ЗКП за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се овај суд у разматрање истих није упуштао.

С обзиром на то да уз захтев за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, која се односи на окривљеног или другог учесника у поступку, сходно члану 484. ЗКП, то се Врховни суд није упуштао ни у оцену навода браниоца да је приликом доношења побијаних пресуда дошло до повреде одредбе члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и члана 18. став 2. Устава Републике Србије.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић